

Judith Williams

Hanna Panna

en het geheim
van Villa Forza

Met illustraties van Iris Boter

CONDOR

Het clubhuis

*WIIEEEUUUUWWW – WIIEEEUUUUWWW –
WIIEEEUUUUWWW!*

Een oorverdovend geluid klinkt door de ruimte. Hanna schrikt en houdt snel haar handen tegen haar oren.

‘Gaan ze echt nu een brandoefening doen?’ zegt Leo zuchtend. ‘Nou, mooi dat ik blijf zitten.’

Leo is groot en kaal en heeft een zware stem. Iemand die je niet zomaar tegenspreekt. En hij is ook nog eens een heel belangrijk iemand binnen de club, want hij gaat over de teamindeling. Daarom is Hanna vandaag met haar vader bij FC Hup, om aan Leo te vragen of ze nog een plek hebben in het selectieteam.

Hij kijkt even op een velletje papier dat voor hem op tafel ligt. Daarna kijkt hij weer naar Hanna. Door

de herrie van het brandalarm moet Hanna goed op-
letten wat hij zegt.

‘Zo, dus jij wil hier komen voetballen?’ vraagt hij. ‘Je snapt natuurlijk wel dat ik daardoor een probleem heb?’ Hij kijkt haar onderzoekend aan, terwijl hij met zijn pen zachtjes op de tafel tikt. ‘Ik heb de selectie eigenlijk al zo goed als rond. Als ik jou erbij zet, moet een ander meisje uit het team.’

Hanna kijkt verschrikt op. Dat is niet haar bedoeling, maar ze kan ook niet zo snel een antwoord bedenken. Kan iemand dat alarm niet afzetten? Wat een herrie!

‘Misschien kun je Hanna als extra speelster toevoegen?’ vraagt haar vader snel. ‘Dan krijgt ze wat minder speeltijd en hoeft niemand uit het team.’

Dankbaar kijkt Hanna naar haar vader. Wat een goed idee!

*WIIEEUUUUWWW – WIIEEUUUUWWW –
WIIEEUUUUWWW!*

Het alarm lijkt steeds harder te worden.

‘Weet je zeker dat het een oefening is?’ vraagt haar vader een beetje bezorgd.

Leo zegt niets en knikt alleen maar. Hij lijkt diep in gedachten. ‘Waarom kom je nu pas naar ons toe?’

Weer weet Hanna niet goed wat ze moet zeggen. ‘Nou, eh... uhm...’

‘We zijn net verhuisd en moesten onze draai nog even vinden hier,’ antwoordt haar vader.

Weer redt hij de situatie. Ze moet niet vergeten hem straks een dikke knuffel te geven. Als ze tenminste die plek in het team krijgt, want Leo lijkt niet echt naar papa’s antwoord te luisteren en richt zich weer tot haar. ‘Ik heb je nog niet zien voetballen, dus wie zegt dat je goed genoeg bent voor het selectieteam?’

‘Ze is met haar klas tweede geworden tijdens de finale van het schoolvoetbal en ze noemden haar allemaal Hanna Panna,’ zegt haar vader trots. ‘Iedereen vond haar fantastisch!’

‘Pap,’ sist Hanna, terwijl ze haar wenkbrauwen frons. Zo ongemakkelijk dit! Misschien geeft ze hem toch maar geen knuffel straks.

Haar vader doet net of hij haar blik niet ziet en zegt: ‘Nettie zat ook in dat team. Zij speelt hier ook in de selectie, toch?’

Nog voordat Leo antwoord kan geven, zwaait de deur van de kamer open. Een vrouw met rood haar kijkt verschrikt naar binnen.

‘Wat zit je hier nog? Naar buiten, jullie.’

‘Ja, doe,’ zegt Leo. ‘En dan een half uur in de kou staan zeker, totdat we weer naar binnen mogen. Ik dacht het niet.’

Verward kijkt de vrouw naar Leo. ‘Het is geen oefening! Jullie moeten nú naar buiten. Het clubhuis staat in brand!’

De woorden dringen nog niet echt tot Hanna door. Zei die mevrouw nou dat er brand is?

Dan gaat alles ineens heel snel. Leo springt op en zijn stoel valt om. Ondertussen stormen er een paar brandweermannen naar binnen. Ze gooien natte theedoeken hun kant op. Papa grijpt Hanna bij haar arm, duwt een van de doeken in haar handen en spurt naar de deur. ‘Hier, hou deze voor je mond tegen de rook en blijf laag bij de grond.’

Al kruipend weten ze via de kantine de weg naar buiten te vinden. Daar is het heel druk. Overal lopen brandweermannen en politieagenten. Er staat zelfs een ambulance.

In de verte hoort Hanna haar naam.

‘Hanna, gelukkig! Jullie zijn veilig,’ roept haar moeder, terwijl ze haar armen om haar heen slaat. ‘Wat is er gebeurd? Waar bleven jullie nou?’

Papa en Leo staan nu ook naast hen. Ze staren vol ongeloof naar de vlammen die uit het clubhuis komen.

‘Sorry,’ zegt Leo zacht.

Voorzichtig kijkt Hanna naar Leo. Zijn ogen lijken een beetje vochtig te zijn.

‘Gaat het wel?’ vraagt ze.

‘Je komt als extra speelster bij het team en ik geef je tot de winterstop,’ zegt hij, zonder haar aan te kijken. ‘Als je dan niet hebt laten zien dat je beter bent dan de meiden uit het team, schuif ik je terug naar het tweede team.’ Daarna loopt hij weg. Zijn schouders hangen naar beneden en ineens lijkt hij een stuk kleiner.